

„en die anders doet ontvangt daarvoor straf van den Ros Yesiba”.

Het maandelijksche examen had in 't openbaar plaats; ieder kon daarbij tegenwoordig zijn. Bij deze „escuta geral” waren de stichter(s) en Regenten tegenwoordig en de Ros Yesiba legde de studenten alsdan eenige Alahot, Talmudische onderwerpen over de gehouden lessen voor, zoodat Abraham de Pinto zich nog eens goed kon overtuigen „van de vorderingen in de Heilige Wet, 't welk ons doel is”.

Na de studie spraken allen Kadis, het huldigungsgebed voor het Opperwezen, de bede voor het welzijn der stichters uit en de Ros Yesiba een Escava, een bede voor de zielerust van de leden van het geslacht De Pinto en de Miseberah, een heilwensch voor de de in levende zijnde stichters en ten slotte de bede, „dat de gezegende God ons beware voor alle kwaad en ons gelukkig make met geestelijk en materieel geluk tot verbreiding van Zijn Heiligen dienst”.

Ook bij een eventueel overlijden van de stichters of van hun afstammelingen hadden zij vele jaren de verplichting hun nagedachtenis door drie vastendagen te eeren (dias de honras) n.l. na de zeven treurdagen, na de maand en na de elf maanden na het overlijden; het laatste volgens een oude Joodsche gedachte dat de ziel in deze elf maanden berecht wordt en dan eerst in 't Paradijs wordt toegelaten. Op die dagen moesten allen Kadis ter Synagoge uitspreken en de Ros Yesiba in de Academie het Escavagebed zeggen. Dan moesten zij in deze elf maanden tweemaal daags na de studiën in het sterfhuis een kleine Yesiba van een half uur houden, waarop wederom de Talmidim hun Kadis en de Ros Yesiba zijn Escava moesten uitspreken.

Komen er meer overledenen tegelijk, dan moeten zij dat in overleg met de Regenten maar onderling regelen.

Hierop volgt een qualificatie van Rotterdam, die thans na drie eeuwen op onze voornaamste handels- en havenplaats moeilijk meer kan worden toegepast. Men schrijft Anno 1650:

„En voor 't tegenwoordige dunkt het ons goed, om deze Medras te stichten en te vestigen in deze stad Rotterdam, daartoe, als minder handel en bedrijf hebbende, tot dit doel zeer geschikt, waardoor de Talmidim minder gelegenheid hebben om afgeleid te worden van hun studiën en derhalve zich met geen andere zaken hebben bezig te houden”. En Abraham de Pinto eindigt dan